

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

התובעת:

י'

ע"י עו"ד יניב גביש

נגד

הנתבע:

ס'

ע"י עו"ד זיו מנדלוביץ

פסק דין

האם זכאית התובעת לפיצויים בגין אירועי אלימות שהנתבע נקט כנגדה והאם יש לבטל הסכם פשרה שקיבל תוקף פסק דין בלשכת הוצאה לפועל מאחר וההסכם נגוע בעושה?

א. רקע עובדתי וטענות הצדדים

(א) תביעת הנזיקין

1. הצדדים נישאו בשנת 1985 ונולדו להם ארבעה ילדים.
2. התובעת טוענת כי מתחילת הנישואין היא סבלה מאלימות פיזית, נפשית, מילולית וכלכלית כתוצאה מהתנהגות הנתבע כלפיה.
3. לטענתה, הנתבע נקט באלימות כלפיה אף בנוכחות הילדים, שלעיתים שימשו חיץ בינה לבין הנתבע. לדבריה, "מקרי האלימות הרבים הותירו את התובעת שבורה וחסרת שמחת חיים" (סעיף 9 לכתב התביעה).
4. ביום 30.12.98 הגישה התובעת לראשונה תלונה במשטרה כנגד הנתבע בגין תקיפה (נספח א' לתביעה).
5. ביום 8.10.99 כתב הפסיכולוג הקליני יצחק נוי מכתב ללשכת התביעות במשטרה. בין היתר נאמר במכתב (נספח ב' לכתב התביעה) כי:

"י' וס' מוכרים לי משנת 1996 בגלל קשיים בתחום גידול הילדים עברו אז טיפול משפחתי ולאחר מכן טיפול זוגי. תהליך זה נמשך כמה חודשים, והסתיים לכאורה, בשיפור משמעותי באיכות הקשר והקומוניקציה בין בני הזוג. ב – 30.12.98 בקשה י'

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

להיפגש איתי באופן דחוף. סיפרה לי על האירוע שבו ס' התנהג כלפיה בצורה אלימה... המלצתי ליי' להתלונן על בעלה במשטרה. סברתי אז, שרק תגובה כזאת מצידה, עם כל מה שיבוא בעקבותיה, יבהירו לו את חומרת הבעיה וימנעו חזרה להתנהגות אלימה. הכרתי את ס' כאדם אינטליגנטי, משכיל, שקט ותרבותי ושערתי שרק סיטואציה שתבהיר לו למה עלולה התנהגותו להביא – תסייע לו לרסן סופית, את פרצי התנהגותו האלימה, במצבי לחץ, שמבחינתו היו קיצוניים. בעקבות תלונתה של י' במשטרה, פנו אלי שוב בני הזוג ובקשו לחזור לטיפול זוגי. נפגשנו בצורה סדירה מספר חודשים, מ – 6.99-1.99... כיום נראה לי שהמערכת הזוגית והמשפחתית פועלת בצורה סבירה. נראה לי, שס' הפנים בצורה אמיתית את הצורך לרסן את דחפיו התוקפניים, ולהערכתי, הסיכויים שיגיע שוב להתנהגות אלימה כלפי אשתו, הינם קלושים ביותר. לכן אני ממליץ מאוד לסגור במקרה זה, את תיק התביעה".

6. בשנת 2003 הגישה התובעת תביעת גירושין כנגד הנתבע ואולם הצדדים חזרו לחיי שלום בית.

7. לטענת התובעת, ביום 5.11.06 פגע בה הנתבע במתכוון כשנסע ברכב, גרם לנפילתה והיא נפצעה (להלן: "האירוע הראשון").

8. ביום 18.11.06 תקף הנתבע את התובעת בחוזקה, פצע אותה ופגע באחת משיניה. התקיפה הסתיימה לאור התערבותו של בן הצדדים שיצר חיץ ביניהם. בעקבות אירוע זה, הגישה התובעת תלונה במשטרה והנתבע נעצר (להלן: "האירוע השני").

9. ביום 19.11.06 התקיים דיון בהארכת מעצרו של הנתבע בבית משפט השלום בפ"ת. בהחלטתה של כב' השופטת לב און נאמר בין היתר כי:

"המדובר באירוע קשה מיום האתמול, כאשר בעקבות ויכוח בין המתלוננת לחשוד על כך שאינו מנקה אחריו ועל כך שמרוקן את החשבון המשותף עם כספים משותפים של בני הזוג, ולאחר שכנתה אותו בכינויים מעליבים, הזיז את הכיסא וקם לכיוונה, תבט בו בידה, בראשה ובגבה, היכה אותה בשתי ידיו עם אגרופים וניסתה להתגונן, ונכנסה לפינה של המקרר, בין המקרר לשידה, והוא המשיך להכותה, הבן ע' שהיה בקומה השנייה שמע את התזוזה של הכיסא ואת הצעקה שלה, ירד לסייע ושימש חיץ בינה לבין החשוד, תוך שהוא הודף את החשוד שהתכוון להמשיך ולהכות בה ובמקביל המשיך החשוד לצעוק

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

והיא המשיכה לכנותו בכינויים גנב ושקרן ולאחר שפסקו המכות הרגישה סחרחורת וכאב בכל גופה, כאב לה ראשה וכל גופה ונשכבה על הרצפה כדי להירגע, קמה והתקשרה למשטרה והוא המשיך וצעק לעברה "זה מה שתקבלי אם תמשיכי לקרוא לי גנב ושקרן" ואז המשטרה הגיעה. היא מסרה על מקרים מהשנים הקודמות והחשוד עצמו גם הוא אישר בעת שנחקר כי אין זו הפעם הראשונה שהיו אירועי אלימות בביתם והתייחס בין השאר לאירוע מהשבועיים האחרונים, אירוע אלימות, וכן אירועים קודמים מהשנה האחרונה וגם קודם לכן. הסימנים שעל גופה של המתלוננת לא תועדו משום שהמצלמה בתחנת המשטרה לא פעלה. ניתן לאמר שזה מקרה נוסף בו הופכת אישה לטק חבטות של בעלה. קשה לי לקבל את הכינוי שמדובר באדם נורמטיבי אם העז הוא בעתות של מצוקה לחבוט בה ולהותיר על גופה סימנים ובנפשה צלקות".

10. ביום 5.9.09 ניתן גזר דינו של הנתבע בהליך הפלילי. בין היתר נאמר בגזר הדין שניתן ע"י כב' השופטת לב און כי:

"כעולה מהאישום השני, ביום 5.11.06 בסמוך לשעה 6:00 במהלך ויכוח בין הנאשם לאשתו – המתלוננת, על שימוש ברכב, ניסתה היא למנוע ממנו השימוש בו בנסותה להוציא את המפתחות ממנועול דלת הרכב, ובתגובה, תקף אותה הנאשם בכך שהסיט את ידה הימנית, היא נעמדה בין המושב לדלת, כך שלא יכול היה לסוגרה ומשהחל בנסיעה לאחור נפגעה בידה ונגרמה לה חבלה בזרוע שמאל ודימום תת עורי. באישום הראשון מיוחסת תקיפה ביום 18.11.06, בשעת הצהריים, בתגובה לכך שכעסה המתלוננת עליו כי לא ניקה אחריו בתום ארוחת הצהריים, ובויכוח כינתה אותו גנב ושקרן. במענה הנאשם תקף אותה והיכה באגרופיו בפניה, בכתפה, בראשה ובידה, עד שבנם ע' הרחיקו מהמתלוננת. כמו כן, איים עליה כי אם תכנה אותו בשמות יכה אותה שוב. כתוצאה מהתקיפה נחבלה בראשה, בגבה, בפניה, בעיניה, בזרועה השמאלית, בכתפה ובידה... כעולה מן התסקיר, שנות הנישואין התאפיינו בתקשורת לקויה, הוא – טוען שכך בשל מאבקי שליטה ותחושות של פגיעה וביטול והמתלוננת – תארה אלימות מילולית והתנהגות משפילה, לרבות אלימות פיזית כלפי הילדים... התרשמות שרות המבחן היא שלנאשם דפוסי התנהגות נוקשים ואלימים כפי שגם קרה לאורך שנים, ועתה התגייס לטיפול משמצי עצמו פגוע... במסגרת הטיעונים לעונש הוצגו לעיוני צילומי המתלוננת המתעדים החבלות בפניה ועל ידה – והמראה קשה. כמון כן, הוגשה תעודה רפואית אודות החבלות. תצהיר נפגע מתאר כאב סבל והשפלה, תוצאות אירועי 18.11.06 פגיעה בשן, התנפחויות וחבלות בפנים וכאבי צוואר שבנוסף לטראומה גרמו לצורך בטיפולים ובזמן

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

החלמה, כשכל אלו הוערכו ע"י המתלוננת בכ – 12,402 ₪... שקלתי כל אלו ואת העובדה המסתברת ששנות נישואי בני הזוג לא התאפיינו בהבנה ואהבה... והיא בחרה בהליך גירושין, תוך השתלבות בקשר אישי זוגי חדש, בטרם נפרדו, (ולא שמתקשה היא – כדבריה – במתן אמון במין הגברי)...".

11. על הנתבע נגזרו 12 חודשי מאסר מתוכם 6 חודשים לריצוי בפועל וכן הושת עליו פיצוי לטובת התובעת בסך של 8,000 ₪.
12. התובעת הגישה תביעת פיצויים בגין הנוקים שנגרמו לה והיא העמידה את סכום התביעה על סך של מיליון ₪ (עמ' 10 שורה 10).
13. התובעת טוענת כי לאור אירועי האלימות הקשים של הנתבע כלפיה, היא הפכה "לשבר כלי, הן במובן הנפשי והן במובן הפיזי" (סעיף 28 לתביעה). התובעת טוענת כי נגרם לה נזק של אובדן השתכרות, נגרמו לה הוצאות רפואיות ופסיכולוגיות, כאב וסבל ונוקים נוספים שיפורטו לקמן.
14. הנתבע טוען כי שני האירועים שבגינם הוא הורשע נעשו לאחר שהתובעת הציקה וקנטרה אותו. לטענתו, היא כיבתה במכוון את נרות השבת שהדליק וניתקה את פלטת השבת, כך שהוא לא יכול היה לאכול אוכל חם במהלך השבת. כמו כן, התובעת כינתה אותו בכינויי גנאי כגון גנב ו"למרבה הצער, איבד את עשתונותו והיכה בה מספר פעמים בודדות" (סעיף 4 לכתב ההגנה). כמו כן לדבריו, האירוע שבו נפגעה התובעת מהרכב נעשה בתקופה שבה הוא היה במצב נפשי קשה, מאחר ואמו עברה אירוע מוחי כמה ימים לפני כן והוא מצא אותה בביתה במצב קשה. לטענתו, התובעת לא רק שלא תמכה בו, אלא היא התעמרה בו וקיללה אותו. הנתבע טוען כי ככל שייפסק לתובעת פיצוי, יש לנכות ממנו את התשלומים שקיבלה מגורמים אחרים כגון המל"ל וכל טיפול שהיא תזדקק לו בעתיד ימומן על ידי קופת החולים.
15. בתביעה זו, מונו שני מומחים מטעם בית המשפט: הד"ר אבנטוב הגיש חוות דעת בתחום האורטופדי שבו קבע כי לתובעת נכות צמיחה של 10% לפי סעיף 37 (5) א לתקנות הביטוח הלאומי, והד"ר רייס הגישה חוות דעת בתחום הפסיכיאטרי ובו קבעה כי לתובעת נכות נפשית צמיחה בשיעור של 10% לפי תקנות הביטוח הלאומי.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

(ב) התביעה לביטול הסכם

1. ביום 11.1.10 התקיים דיון בטענת פרעתי שהגיש הנתבע, בלשכת ההוצאה לפועל.
2. במסגרת הדיון, הגיעו הצדדים להסכמה כי חוב הנתבע לתובעת בלשכת ההוצאה לפועל יאופס. להסכמה זו ניתנה תוקף של החלטה ע"י כב' רשם ההוצאה לפועל.
3. ביום 20.1.10 שלחה התובעת לנתבע הודעת ביטול ובה טענה כי היא מבטלת את הסכמתה שהושגה בדיון שהתקיים בלשכת ההוצאה לפועל. זאת, מאחר והסכמתה ניתנה תוך כדי מצוקה נפשית שנגרמה לה עקב התנהגות הנתבע כלפיה.
4. הנתבע השיב לתובעת כי ההסכמה קיבלה תוקף של החלטה והיא נעשתה לאחר שניתנה לתובעת שהות לשקול את עמדתה והיא הביעה את הסכמתה ללא כל כפייה או לחץ.
5. משלא הגיעו הצדדים להסכמה, הגישה התובעת את תביעתה לביטול ההסכם בטענה שהוא נחתם עקב עושק ולפיכך היא עתרה לתשלום החוב שהיה בתיק ההוצאה לפועל, לפני שהצדדים הגיעו להסכם.
6. הנתבע טוען כי יש לדחות את התביעה על הסף. לדבריו, התובעת לא גילתה בתביעתה כי היא הגישה בקשה לרשם ההוצאה לפועל לביטול ההסכמה ובקשתה נדחתה. אף ערעור שהגישה על החלטת כב' רשם ההוצאה לפועל לבית משפט זה נדחה ביום 27.9.10 מאחר והתובעת לא הפקידה את העירבון שנקבע. לטענתו, קיים מעשה בית דין ויש לדחות התביעה על הסף. גם לגופו של עניין טוען הנתבע כי ההסכמה אליה הגיעו הצדדים נעשתה ללא כל כפייה ולחץ אלא על פי המלצת רשם ההוצאה לפועל.
7. התובענות התנהלו בפני מותב אחר ולאחרונה הן הועברו להכרעתי. התקיימו שני דיוני הוכחות שבמהלכם נחקרו הצדדים ושני המומחים שמונו והצדדים הגישו את סיכומי טענותיהם בכתב. שני הצדדים זנחו בסיכומיהם את התביעה לביטול ההסכם ולא התייחסו אליה כלל.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

ב. דיון והכרעה

(א) התביעה הנזיקית

1. תביעה נזיקית בגין אלימות עשויה להישען על שלוש עוולות נזיקיות: עוולת התקיפה (סעיף 23 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח – 1968 (להלן: "פקודת הנזיקין"), עוולת הרשלנות, כהגדרתה בסעיף 35 לפקודת הנזיקין, והפרת חובה חקוקה כהגדרתה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין על יסוד הפרת הסעיפים 379 ו 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

עוולת התקיפה

2. עוולת התקיפה, כאמור, מוגדרת בסעיף 23(א) לפקודת הנזיקין:
- תקיפה היא שימוש בכוח מכל סוג שהוא, ובמתכוון, נגד גופו של אדם על ידי הכאה, נגיעה, הזזה או בכל דרך אחרת, בין במישרין ובין בעקיפין, שלא בהסכמת האדם או בהסכמתו שהושגה בתרומית, וכן ניסיון או איום, על ידי מעשה או על ידי תנועה, להשתמש בכוח כאמור נגד גופו של אדם, כשהמנסה או המאיים גורם שהאדם יניח, מטעמים סבירים, שאכן יש לו אותה שעה הכוונה והיכולת לבצע את זממו.
3. עוולת התקיפה איננה דורשת הוכחת נזק לשם התגבשותה. כפי שנקבע בבע"מ 8098/04 פלונית נ' פלוני (4.11.04):

"בעבירות מין עסקינות; ברובם המכריע של המקרים עילת התביעה היא עוולת התקיפה, אשר אינה דורשת הוכחת נזק לשם התגבשותה, ודי במודעות הקרבן למעשה ההתעללות".

רשלנות

4. יסודות עוולת הרשלנות הם: קיומה של חובת זהירות. הפרת החובה, נזק, וקשר סיבתי בין קרות הנזק להפרת חובת הזהירות. לעניין חובת הזהירות בין בני זוג נקבע בבע"מ 595/04 פלוני נ' אלמונית (24.2.05) כי:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

"בין בעל ואישה מתקיימים יחסים מיוחדים, יחסי קרבה, יחסים רגישים ועל כל אחד מבני הזוג מוטלת חובה לנהוג כלפי האחר בכבוד, הגינות והתנהגות המאפשרת לבן הזוג ניהול של אורח חיים תקין וסביר."

ראו גם תמ"ש 82377/99 ד.מ.ש נ' צ.ש (ניתן ביום 16.5.11) וכן תמ"ש 10382/06 נ.ג. נ' מ.ג. (ניתן ביום 28.10.10).

לפיכך, במקרה דנן קיימת חובת זהירות. לטענת התובעת, חובה זו הופרה ולפיכך נגרם לה נזק נפשי.

הפרת חובה חקוקה

5. בע"א 2351/90 **לסלאו נ' ג'אמל**, פ"ד מ"ז (1) 629 מנה הנשיא שמגר חמישה יסודות המרכיבים את עוולת הפרת חובה חקוקה:
- (1) חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק.
  - (2) החיקוק נועד לטובתו או להגנתו של הניזוק.
  - (3) המזיק לא קיים את החובה המוטלת עליו.
  - (4) ההפרה גרמה לניזוק נזק.
  - (5) הנזק אשר נגרם הוא מסוגו או מטבעו של הנזק אשר נתכוון החיקוק.

סעיף 379 לחוק העונשין העוסק בתקיפה וסעיף 382(ב)(1) העוסק בתקיפה בנסיבות מחמירות כאשר הנתקף הוא בן זוגו של התוקף, נועדו לטובתו ולהגנתו של התובע. על פי טענות התובעת, הנתבע הפר את החובה המוטלת עליו בחיקוק זה, דהיינו החובה להימנע מביצוע התקיפה, נגרם לה נזק, והנזק שנגרם הינו מסוגו ומטבעו של הנזק אשר התייחסה אליו עבירת התקיפה.

הנתבע ביצע עוולות אלו, כפי שטוענת התובעת בצדק בסעיפים 19-21 לסיכומיה.

(1) עדויות הצדדים

1. מאחר והנתבע הורשע בפלילים בפסק דין חלוט, הרי שלפי סעיף 42 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א – 1971, הממצאים בהליך הפלילי קבילים ומהווים ראייה לכאורה לאמור בהם לצורך הליך דנן. הנתבע אף לא ביקש להביא ראיות לסתור על פי סעיף 42

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

- לפקודת הראיות ולפיכך, "משתנה מעמדו הראייתי של פסק הדין והוא הופך מ"ראייה לכאורה" ל"ראייה כמעט מכרעת" (ת.א. 2191/02 קריבונס נ' איגור, מיום 8.3.06). אין לקבל את טענת הנתבע בסיכומיו (סעיף 6) כי מאחר והתובעת הציגה רק את גזר הדין ולא את הכרעת הדין, לא חל סעיף 42 א' לפקודת הראיות. התובעת המציאה את גזר הדין שבו פורטו האישומים שבהם הורשע הנתבע ולפיכך חל סעיף 42 לפקודת הראיות.
2. הנתבע נשאל בחקירתו האם היכה את התובעת גם בשנת 1998. הנתבע השיב כי: "נתתי לה אולי איזון דחיפה" (עמ' 25 שורות 1-2). לדבריו: "אני בקשתי בומנה להפסיק להעיר אותי והנפתי את היד שלי כלפיה... זה היה בכעס. בקשתי שהיא תפסיק להעיר אותי... זו היתה דחיפה שהיא תפסיק להעיר אותי ושאתי רוצה לישון" (עמ' 25 שורות 17-25).
3. הנתבע אישר גם שלעיתים "נתן" לילדיהם סטירות, על מנת שישפרו את התנהגותם (עמ' 32 שורות 26-29). לדבריו: "מכה בלחי זה מספיק שיבין את המעשים שלו" (עמ' 33 שורה 2). כמו כן לדבריו הילד "היה חצוף מעבר לכל פרופורציה ואז קיבל מכה, סטירה" (עמ' 33 שורה 16).
4. הנתבע הודה במעשיו באירוע השני שבגינו הורשע (עמ' 34 שורות 7-9).
5. ביחס לאירוע הראשון, טען הנתבע כי התובעת לא נפגעה כלל והוא הודה בכתב האישום רק "כדי לגמור את העניין" (עמ' 35 שורות 17-20). טוב עשה הנתבע כאשר בסיכומיו (סעיף 3) טען כי הוא "לא מכחיש את קיומם" של האירועים.
6. למרות שהתובעת טוענת כי הצדדים היו ביעוץ נישואין 22 שנים במסגרת העירייה וקופת חולים, (עמ' 11 שורות 8-9 ועמ' 13 שורות 21-24) היא לא הביאה כל ראיה על כך.
7. ממכתב הפסיכולוג מר נוי שאוזכר לעיל עולה, כי הצדדים היו בטיפול אצלו משנת 1996 ולא צוין כי התקיים כל טיפול קודם.
8. לדברי התובעת, הפנייה למר נוי נעשתה מאחר והנתבע "התעצבן עלי ולקח חפץ קודם כל נתן לי בוקסים ביד ואח"כ זרק עלי חפץ. הוא הכה אותי באגרופים בידיים וזרק עלי חפץ או שניים לא זוכרת" (עמ' 16 שורות 1-2).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

9. התובעת מודה שלאחר הטיפול אצל מר נוי המצב ביניהם השתפר (עמ' 14 שורה 27).
10. התובעת גם אישרה שבשנת 2005 הצדדים חתמו על הסכם שלום בית (עמ' 17 שורות 20-21).
11. התובעת צירפה לכתב התביעה חוות דעת מטעם הפסיכיאטרית הד"ר גאוני מיום 20.1.10. בחוות דעת זו, לא נאמר שהתובעת התלוננה שהנתבע מתעלל בה כבר עשרים שנה. בחוות הדעת צוין כי "תהליך הגירושין גזל הרבה מכוחותיה" וכי הקשיים שהנתבע הערים על התובעת בדרך לקבלת הגט, הפכו אותה לאדם פגוע, כבוי, עצבני, מתוסכל, מנוכר ותלתי.
12. משנשאלה התובעת בחקירתה מדוע לא סיפרה לד"ר גאוני - שאליה פנתה לקבלת חוות דעת לצורך התביעה ושאליה היא הופנתה ע"י עורך דינה - שהיא כבר סובלת שנים רבות מאלימות הנתבע, לא היתה בפיה תשובה מספקת והיא השיבה כי: "לא יודעת למה לא כתבה המומחית" (עמ' 18 שורות 24-25). בצדק טוען הנתבע בסיכומיו (סעיף 4) כי: "יש לחוות דעת זו משמעות רבה, שכן מדובר למעשה בגורם המקצועי הראשון עמו נפגשה התובעת ולו פרטה את סיפורה".
13. זאת ועוד: הנתבעת נשאלה בשאלה 15 לשאלון (מוצג נ/1): "פרטי את כל המקרים בהם סבלת מאלימות פיזית במהלך חיי הנישואין תוך פירוט מועד כל אירוע ומה היתה אותה אלימות רגשית?" והיא השיבה בתצהיר התשובה לשאלון כי: "הדברים התבררו זה מכבר במסגרת התיק הפלילי שנהל כנגד הנאשם ובגיננו הוא הורשע בפס"ד חלוט המהווה מעשה בי דין". בצדק טוען הנתבע בסיכומיו (סעיף 4) כי התובעת לא פירטה שום מקרה אלימות מעבר לשני מקרי האלימות שבגינן הורשע ולפיכך יש לקבוע כי לא הוכחו מקרי אלימות נוספים מעבר לשני המקרים שבגינן הנתבע הורשע. גם העובדה שהתובעת לא זימנה את הפסיכולוג מר נוי להוכחת טענותיה בדבר אירועי אלימות והתעללות נוספים, פועלת לחובתה (סעיף 7 לסיכומי הנתבע).
14. מאידך, יש לציין כי משנשאלה התובעת מדוע לא סיפרה על אירועי אלימות קודמים שעה שהגישה את התלונה לאחר האירוע השני, היא השיבה כי היתה באותה עת בסערת רגשות והסברה הגיוני וסביר (עמ' 19 שורות 22-28).
15. התובעת אישרה כי מאז חודש מרץ 2013 היא נמצאת בקשר זוגי והיא ובן זוגה מתגוררים יחדיו (עמ' 20 שורות 1-8).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

16. התובעת ממשיכה לעבוד כמורה במשרה מלאה ובשנת 2012 היא עבדה בנוסף בבית ספר אחר, במשרה חלקית, על מנת להשתכר יותר (עמ' 20 שורות 16-26).

(2) חוות דעתו של המומחה האורטופד ד"ר אבנטוב

1. המומחה בדק את התובעת ותלונותיה ובחוות דעתו מיום 8.8.11 הוא קבע כי בעקבות פגיעתה ע"י הנתבע באירוע הראשון, החבלה בכף שמאל לא הותירה נכות. מאידך, לדעתו נגרמה: "חבלה לעמוד שדרה הצווארי אשר הותירה הגבלה בתנועותיו המהווה נכות צמיתה של 10% (עשרה אחוזים) לפי סעיף 53(5) אי לתקנות הביטוח הלאומי מעודכנות לפברואר 2002".

2. בבדיקת התובעת אצלו, היא התלוננה בין היתר על כאבים תמידיים בעוצמה משתנה בעמוד השדרה הצווארי, על כאבים קורנים לחלקו האחורי של הראש, על כך שהיא לא מסוגלת לשאת את תיק בית הספר השוקל כשישה וחצי קילו על כתפה, על הגבלה בתנועות עמוד שדרה צווארי, על כך שלעיתים היא מתקשה למצוא תנוחה נוחה לשינה, מתעוררת בלילה בגלל כאבים וזרמים באצבעות, לא מסוגלת לבצע עבודות הדורשות מוטוריקה עדינה, ומתקשה מאוד לשבת מול מחשב מעל 15-20 דקות ברציפות.

3. המומחה נחקר על חוות דעתו. בחקירתו אישר המומחה כי התיעוד הרפואי שעמד לנגד עיניו היה דל ולא נמצא תיעוד המלמד על טיפולים פיזיותרפיים שהתובעת קיבלה לאחר האירוע השני (עמ' 12 שורות 3-4 ושורות 7-8 ועמ' 13 שורות 8-9 ושורות 24-25 ושורה 30).

4. לדברי המומחה: "אני לא יכול להיות משוכנע שהכאבים והמימצאים שהיו כשבדקתי אותה אחרי זה קשורים לאירועי" (עמ' 14 שורות 1-2). משנשאל המומחה האם ייתכן כי חלק מהפגיעה מקורה ב"פגעי הזמן" הוא השיב בתחילה כי הוא "לא יכול לדעת" (עמ' 14 שורה 6) ולאחר מכן השיב כי לאירוע השני הוא חושב שיש לייחס 7.5% נכות (עמ' 14 שורות 12-13). המומחה העיד גם, שלא מצא בבדיקתו עדות לפגיעה תחושתית ולא מצא פגיעה מוטורית (עמ' 16 שורות 13-22). חוות דעתו של המומחה ועדותו לא נסתרה והיתה מקצועית ואמינה. אין כל מקום למנות מומחה רפואי נוסף כפי שמבקש הנתבע.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

5. המומחה קבע כי הוא מייחס לאירוע 7.5% נכות רפואית. אולם, לאור עדותו כי הוא אינו יכול לדעת אם חלק מהפגיעה מקורה בפגעי הזמן, יש לקבוע כי לתובעת 5% נכות תפקודית צמיתה בתחום האורטופדיה.

(3) חוות דעתה של המומחית בתחום הפסיכיאטריה ד"ר רייס

1. בממצאי הבדיקה הפסיכיאטרית שפורטו בחוות הדעת מיום 1.6.12 נאמר בין היתר כי:

"לארבעת המפגשים הגיעה אישה הנראית צעירה לגילה. הופעה חיצונית נאה ומסודרת, ענתה לשאלות בצורה רובוטית ולעניין. מצב רוחה היה תמיד ירוד, נחוותה לחוצה, חסרת שקט ומרירה. הפגינה קהות רגשות, ריחוק ניכר ואי נוחות... התלוננה על כאבים בעמוד שדרה צווארי וקשיים בסיבוב ראשה מאז שהוכתה לדבריה ע"י בעלה ב – 18.11.06.... סיפרה על חיי נישואיה הקשים ודיווחה בפרוט רב על התעללות הפיזיות והנפשיות שעברה לאורך 22 שנות חיים עם בעלה לשעבר. לדבריה, ההקצנה בהתנהגותו האלימה כלפיה וגם כלפי ילדיה החלה ב – 2001 עם החלטתו לחזור בתשובה ו"י התנגדה... מאז שהוכתה והותקפה ע"י בעלה לשעבר החלה החמרה במצבה וממשיכה לסבול מעייפות, הפרעות בשינה שהתבטאו ומתבטאים בקושי להירדם ולהתעורר מוקדם בבוקר. סיוטי לילה. מרגישה מתוחה ועצבנית ולא מסוגלת כיום ליהנות משום דבר... מדווחת על זיכרונות חוזרים והבזקים של האלימות הפיזית שחוותה... הפכה בשנים האחרונות לחסרת סבלנות, חסרת ביטחון ביצירת קשרים עם אנשים וגברים מלווה בחוסר תיאבון ובידידה במשקלה... לדבריה, כיום הועלה מינון הטיפול התרופתי והופנתה לטיפול פסיכולוגי ע"י הפסיכיאטרית המטפלת ממכבי".

2. המומחית קובעת בחוות דעתה בין היתר כי:

"עיון במסמכים הרפואיים למיניהם... והבדיקה הפסיכיאטרית מעלים תמונה של אישה שלאורך 20-22 שנים עברה מסכת חוזרת ונשנית של התעללות נפשית ופיזית שהגיעה לשיאה ב – 18.11.06.../י... החלה משנת 2003 לסבול מסימפטומים בעלי אופי דיכאוני הקשורים לדברי הפסיכיאטרית שטיפלה בה ליחסים הקשים והאלימים עם בעלה לשעבר ובהמשך מאז האירוע 18.11.06 סובלת מסימפטומים בעלי אופי פוסט טראומטי... על רקע האמור לעיל, קיים קשר סיבתי בין מצבה הנפשי של י' כיום לבין חשיפתה לאורך 20-22 שנים לאלימותו הפיזית של בעלה כלפיה. קיימת נכות נפשית בעקבות חשיפתה

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

באופן מתמשך לאלימותו הפיזית והנפשית של בעלה לשעבר המתבטאת בפגיעה באופן בינוני את ההתאמה הסוציאלית וכושר העבודה ולכן נכותה הצמיתה הינה 10% לפי תקנות הביטוח הלאומי לקביעת דרגת נכות".

3. המומחית נחקרה על חוות דעתה. בחקירתה היא הגישה שני מסמכים מקופת החולים שהיא התבססה עליהם (מ/1 ומ/2). לטענתה, היא התבססה על שני מסמכים אלו ועל מכתבו הנ"ל של מר נוי (עמ' 23 שורות 17-14). שני מסמכים אלו מקופת החולים, הינם סיכום ביקורי התובעת אצל רופאה פסיכיאטרית של קופת החולים מיוחדת ספטמבר 2011 ומיוחדת אוקטובר 2011, לאחר שהתביעה הוגשה. ממסמכים אלו עולה, שהתובעת זקוקה לטיפול תרופתי וטיפול פסיכולוגי.

4. באישור הרפואי מיום 2.10.11 נאמר בין היתר כי התובעת: "פנתה לפסיכיאטר לראשונה בשנת 2004 עקב מצב דכאוני, חרדתי. קיבלה טיפול בנוגד דיכאון, המשיכה לקחת נוגד דיכאון בכל התקופה עד היום הרופא המשפחה. פנתה לפסיכיאטר שוב 2.9.11 עקב החמרה במצבה למרות הטיפול התרופתי. " מתארת נישואין בהם סבלה מאלימות מילולית ... לאורך 20 שנה ובסוף גם מאלימות פיזית כלפיה... ל" יש חוויות פוסט טראומטיות – זיכרונות חוזרים של אירועים של אלימות, סיוטים, פחת וחרדה שמופיעים כתגובה לכל תזכורת על בעלה, דריכות, תגובות בהלה מופרזות, עצבנות, חוסר סובלנות. היא סובלת מביטחון ירוד ביחסים עם אנשים וזה משליך גם על יחסי העבודה שלה".

5. המומחית אישרה בחקירתה כי היא התייחסה בחוות דעתה למצבה של התובעת במשך כל תקופת הנישואין (עמ' 18 שורות 5-1) וכן על ממצאי הרופאים שבדקו אותה והעניקו לה טיפול תרופתי (עמ' 18 שורות 29-27). המומחית אישרה שלא בדקה את תיקה הרפואי של התובעת אלא הסתמכה על מסמכי הסיכום (עמ' 19 שורות 10 ו- 16). לדבריה: "זה לא תפקידי לעשות את עבודתו של הרופא הפסיכיאטר האם לבדוק את התיק האם היא שיקרה או לא שיקרה" (עמ' 19 שורות 27-25).

6. המומחית אישרה כי גם אם התובעת עברה רק את שני אירועי האלימות בשנת 2006 היא לא היתה משנה מאחוזי הנכות שקבעה מאחר ולדבריה "אני קמצנתי באחוזים" (עמ' 20 שורות 22-21). המומחית אישרה כי היו דווחים על אלימות רק בשנים 2006-1998 (עמ' 21 שורות 20-18) וכי היא לא שמעה אף אחד זולת התובעת (עמ' 22 שורות 15-1).

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

7. במהלך חקירתה אמרה המומחית כי כיום היתה קובעת שמגיעים לתובעת 20% נכות (עמ' 24 שורות 16-17 ו 1 – 24-30) אולם לאחר מכן היא שבה ואישרה בחקירתה כי גם כיום יש לתובעת 10% נכות בלבד (עמ' 25 שורות 19-26). המומחית אישרה כי למרות שכיום לתובעת קשר זוגי, אין מקום להפחית את אחוזי הנכות (עמ' 24 שורות 7-8). זאת, מאחר ולא נבחנה איכות מערכת היחסים (עמ' 27 שורות 1-2).

8. חוות דעת המומחית לא נסתרה ויש לאמצה בעיקרה. מצופה היה כי המומחית תעיין בתיקי קופת החולים ולא תסתמך על סיכומים בלבד. אכן, המומחית שמעה רק את גרסת התובעת ואולם, מאחר וממילא מוקד התביעה של התובעת הוא בגין שני אירועי האלימות שהנתבע הורשע בגינם, אין חשיבות רבה ליתר טענות התובעת בגין מעשי הנתבע כלפיה לאורך כל שנות הנישואין.

9. הנתבע טוען בצדק בסיכומיו כי התובעת טענה בכתב התביעה לנכות של 10% בלבד (סעיף 22) והיא לא תיקנה את כתב התביעה. אין לקבל את טענת התובעת בסעיף 10 לסיכומי התשובה כי: "הגשת חוות דעת מומחה מטעם בית המשפט הנכבד כמוה כהגשת כתב תביעה מתוקן". ככל שעולה מחוות דעת המומחה כי יש צורך לתקן את כתב התביעה, על התובע לעתור לתיקונו. שהרי, "מסגרת" התביעה נקבעת בכתבי הטענות ומשהתובעת לא תיקנה את תביעתה לא ניתן במסגרת הסיכומים, לתקנו. לפיכך, יבוצעו תחשיבי הנזק על בסיס של 10% נכות תפקודית.

10. **סיכומו של דבר:** לאור גזר הדין שבו פורטו אירועי האלימות בשנת 2006 שהנתבע הודה בהם, ברור כי קמה חבות של הנתבע לשפות את התובעת על נזקיה בגין אירועים אלימים אלו. למעט הודאת הנתבע כי הוא דחף את התובעת גם בשנת 1998, לא הוכיחה התובעת אירועי אלימות נוספים. גם באישור הרפואי מ/2 נאמר כי לפי דברי התובעת היא סבלה "בסוף" גם מאלימות פיזית. נבחן אפוא מה שיעור הפיצויים שיש לחייב בהם את הנתבע, לאור הנזקים שנגרמו לתובעת ולאור העובדה כי יש לה 10% נכות תפקודית.

(4) מה שיעור הפיצויים שיש לחייב בהן את הנתבע?

1. **פיצויים בגין טיפולים רפואיים וטיפולים פסיכולוגים לעבר ולעתיד** – התובעת צירפה לתצהירה כמה קבלות בגין טיפולי שיניים בסכומים אלו: 560 ₪, 540 ₪, 320 ₪ ו 460 ₪, כמו כן בעבור טיפולים שונים היא שלמה לקופת החולים בתקופה האמורה 48 ₪. הוצאות

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

אלו בסך כולל של 1,928 ₪ לא נסתרו ועל הנתבע לשלם סכום זה לתובעת בצירוף ריבית והצמדה כחוק מיום ששולמו. גם יתר התשלומים שצורפו בגין קבלות לתצהיר העדות הראשית מטעם התובעת כגון למכבי טבעי בסך 765 ₪ (נספח י"ב לסיכומי התובעת) לא נסתרו ועל הנתבע לשלם לתובעת סכומים אלו, בצירוף ריבית והצמדה כחוק מיום ששולמו ועד לתשלום בפועל. יתר הטיפולים הרפואיים הנתבעים, לא הוכחו. לא הוכח גם כי תהיה הוצאה רפואית בעתיד, שלא תשולם ע"י קופת החולים. התובעת לא צרפה כל קבלה בגין תרופות. מאידך, על פי התעודות הרפואיות הומלץ לה על טיפול בכדורים פסיכיאטרים ומשככי כאבים, כמו כן על פי חוות הדעת הרפואית היא קיבלה טיפול תרופתי בואפקס 150 מ"ג ובדופרלקס 10 מ"ג לפיכך אני מעריך את הסכום ששלמה עבור תרופות ב 250 ₪ על דרך האומדנה. בחוות הדעת הרפואית שניתנה על ידי ד"ר גאוני מיום 20.1.10 נכתב כי "בעקבות הקשיים שחוותה היתה גם בטיפול נפשי במשך שנה". בחוות דעתה של ד"ר רייס נכתב כי התובעת "ירדה כ 15 ק"ג בגלל חוסר תיאבון כשמצב רוחה לרוב ירוד ומתוח. הופנתה ע"י רופאת משפחה לטיפול פסיכיאטרי...הופנתה לטיפול פסיכולוגי". התובעת הגישה גם אישור רפואי מפסיכיאטרית מיום 2.10.11 שבו נכתב כי היא "זקוקה לטיפול פסיכולוגי בנוסף לטיפול התרופתי והופנתה למרפאה לבריאות הנפש בהרצליה". מאידך, לא הוגשה כל קבלה על כך שהתובעת שלמה עבור טיפולים פסיכולוגים, וייתכן שאלו ניתנו לה על ידי קופת החולים, כמו כן היא לא הגישה ראיות בדבר טיפולים שתצטרך לקבל בעתיד.

2. **הפסדי שכר בעבר** – הוכח כי התובעת נעדרה 12 יום ונוכו לה ימי מחלה (בסעיפים 34-37 לסיכומיה, טוענת התובעת כי היא נעדרה מעבודתה 21 יום. טענה זו סותרת את תצהירה ולפיכך יש לדחותה). הסכום אותו הפסידה בגין מרכיב זה לא בא לידי ביטוי בתלוש השכר וזאת משום שבגין ימים אלו קבלה התובעת שכר על חשבון ימי המחלה. הואיל וימי המחלה ניתנים לפדיון בכסף בסוף תקופת העבודה, עלול לבוא לידי ביטוי הנוק בשני אופנים – האחד: חוסר בימי מחלה בעתיד אם תזדקק להם, והשני: הפסד פדיון כספי בגין שנים עשר ימי מחלה. כפי שנקבע בע"א 450/05 לחמיש נ' חזק (31.7.07): "טענתם של המשיבים בדבר פיצוי בגין הפסדי שכר בחודשים שבהם שולמה למשיבה משכורת על חשבון ימי מחלה אינה משכנעת בעיניי. אכן, יש מקום לפסוק פיצוי כאמור בנסיבות בהן אובדן ימי המחלה עלול לגרום נזק לנפגע. כך למשל, במקרה בו הנפגע שב לעבודתו לאחר התאונה ומאגר ימי המחלה שצבר הצטמצם כתוצאה מהתאונה, או אם זכאי הנפגע לפיצוי בגין ימי מחלה בלתי מנוצלים בעת הפרישה מהעבודה". יתס פדיון ימי המחלה מותנה אף הוא בשיעור ימי המחלה. מכיוון שעל פי ההסכמים הקיבוציים עם ארגון המורים, כאשר עובד ניצל פחות מ - 36% מסך ימי מחלתו, הפיצוי המתקבל הינו בשיעור של שכר שמונה ימים

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

עבור כל שלושים ימי חופשת המחלה שביתרה (יחס פדיון של 0.267 לערך), כאשר שכר יום מהווה 0.04 ממשכורתו החודשית של עובד ההוראה. מהתלושים שצורפו לתצהירי התובעת עולה כי בין חודש נובמבר 2005 לחודש אוגוסט 2006 משכורתה החודשית הממוצעת של התובעת הגיעה לכ- 8,023 ₪ ברוטו בחודש. לכן, השווי הכספי של פדיון ימי המחלה הוא: $1,028 \text{ ₪} = 25 \text{ ימים} / (8,023 \text{ ₪ משכורת ח' ברוטו} * 12 \text{ ימי מחלה בפועל} * 0.267 \text{ יחס פדיון})$ סכום זה ישולם צמוד למדד מיום 1.9.06, וערכו כיום הוא 1,216 ₪. התובעת לא הוכיחה כי נגרם לה הפסד השתכרות נוסף מאז האירוע ועד היום חרף הנכויות ועל כן לא ייפסק לה פיצוי בגין הפסד שכר עבור העבר.

3. **הפסדי שכר בגין העתיד** - הוכח כי התובעת חזרה לעבוד כמורה. על פי פרוטוקול הדיון מיום 17.9.13 (עמ' 14) משנת 2000 ועד שנת 2008 התובעת עבדה בתיכון XXX ומשנת 2009 היא עבדה בתיכון XXX. אולם, אין להתעלם מכך שהנכות הפיזית ובעיקר הנכות הנפשית גורמת לקשיים בעבודה. בחוות הדעת הפסיכיאטרית ציינה המומחית כי התובעת "ממשיכה לסבול מעייפות, הפרעות בשינה שהתבטאו ומתבטאים בקושי להירדם ולהתעורר מוקדם בבוקר. סיוטי לילה. מרגישה מתוחה ועצבנית... סבלה וסובלת מידידה בריכוז ומכאבי ראש וכאבים בעמוד שדרה צווארי מאז 18.11.06 הפוגם ביכולת תפקודה כמורה... זיכרונות חוזרים והבזקים של האלימות הפיזית... מכניסה לדריכות ואי שקט". אין ספק כי עייפות, הפרעות בשינה, מתיחות, עצבנות, ירידה בכושר הריכוז והכאבים הפיזיים, פוגמים בתפקודה כמורה. לכן, למרות שהתובעת מועסקת כמורה, הרי שספק אם תוכל התובעת להתמודד עם מגבלות הנכות ולעבוד באופן מלא עד גיל פנסיה (ראו: ת"א 592/92 מרגלית נ' מדינת ישראל כב' השופטת א. פורקציה וכן ת"א (חי') 10218/96 מגד נ' מדינת ישראל שבהם דובר על במקרים בהם חזרו התובעות לעבוד בעבודתם המקורית אך בכל זאת נפסק להן פיצוי בגין הפסד השתכרות בגין העתיד).

כאמור, נכותה התפקודית של התובעת היא 10%. התובעת הגישה תלושי משכורת בתקופה שמנובמבר 2005 ועד לאוגוסט 2006. על פי תלושים אלו המשכורת החודשית הממוצעת של התובעת בשנה זו היתה 8,023 ₪ ברוטו. על פי תחשיב תוכנת שערך, הצמדה של סכום זה מיום 1.3.06 להיום שקול לסך 9,674 ₪. התובעת ילידת 23.1.60. אין לקבל את טענת הנתבע בסיכומיו, כי יש לקבוע את גיל הפרישה לפי ממוצע גיל הפרישה של מורות. ראשית, הנתבע לא הוכיח מה הגיל הממוצע לפרישה למורות. שנית, דווקא בגלל שהנכות התפקודית של התובעת אינה גבוהה, בהחלט ייתכן כי היא תתמיד בעבודתה עד לגיל הפנסיה, אם כי

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

כאמור, אולי בחיקף משרה קטן יותר לאור נכותה התפקודית. מאידך, אין גם לפסוק לתובעת סכום בגין גיל פרישה 67, שכן נכתב בתצהירה כי: "ספק אם יעלה בידי להמשיך ולעבוד עד הגיעי לגיל פנסיה בעוד 10 שנים". מכאן שגם לפי שיטת התובעת, גיל פרישתה הצפוי הוא 64. מקדם ההיוון מחושב על פי גילה של התובעת ועל פי גיל פרישה זה הינו 103.0108. על כן הפיצוי בגין אבדן השתכרות עתידי הינו 99,746 ₪.

4. **הפסדי פנסיה** - לאור צו ההרחבה בדבר חובת פנסיה, ובהתאם לפסק הדין של השופטת וילנר בת"א 16951-04-10 ע.מ.מ. נ' ע.מ.ר (31.12.13) שקבע כי: "ראוי לפסוק פיצוי בדאש הנזק של הפסד פנסיה בגובה 12% מכלל הפסדי ההשתכרות", נבחן את שיעור הנזק בגין מרכיב זה. מאחר וכאמור לא נגרם לתובעת נזק בשכרה עד היום, היא לא זכאית לפיצוי בגין הפסדי פנסיה לעבר. אולם, בגין הפסדי הפנסיה לעתיד, תפוצה התובעת על הפרשות המעביד בשיעור של 12% מהפסדי השכר. על כן, בגין הפסדי הפנסיה לעתיד תפוצה התובעת ב- 11,969 ₪.

5. **כאב וסבל** - הוכח כאב וסבל לאור הפגיעה הפיזית החמורה שהנתבע פגע בתובעת (ראו התמונות מהאירוע השני שהוגשו לתיק). הפסיקה התייחסה בחומרה לתופעות של אלימות במשפחה. בע"מ 1014/05 פלוני נ' אלמונית (ניתן ביום 15/6/06) קבעה כב' השופטת ר. לבהר שרון כי: "האלימות במשפחה הפכה, למרבה הצער, לשכיחה ונפוצה במקומותינו, עד כי מיגור התופעה הפך לבעל חשיבות עליונה בקרב בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, ובעניין זה אין מקום למסר סלחני. על תופעת האלימות במשפחה אמר השופט שלמה לוי בדנ"פ 3371/98 אזואלוס נ' מדינת ישראל דינים עליון נח 348, כי היא "הפכה למכת מדינה באופן המעורר חלחלה, ונשים מותקפות עד כדי קיפוח חייהן, בנופלו קורבן לקנאת בעליהן, לנקמותם או לגחמותיהם". אין כל ספק שיש מקום לעשות שימוש גם בדיני הנזיקין במסר זה, ולחייב מזיק כמו במקרה דנן, בתשלום פיצויים הולמים וראויים בגין הנזקים שגרם לניזוק. הביטוי לצורך זה בתביעת נזיקין, צריך לבוא במסגרת הענקת פיצוי בגין כאב וסבל. במקרים בהם קיים אלמנט של כוונה וזדון, הלכה היא כי יש לפסוק פיצויים מוגברים, אשר באים מחד, לבטא את נזקו של הנפגע, ומאידך, את גודל העוולה של המזיק. הדבר שכיח במיוחד במקרים של תקיפת הזולת. במקרים אלה, שמים בתי המשפט דגש על האלמנט הנפשי הכרוך במעשה העוולה של המזיק ולעתים יש בהתנהגותו של המזיק בכדי לגרום להגדלת הפיצויים".

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

בע"מ (ים) 595/04 פלוני נ' אלמונית (24.2.05) קבע כב' השופט י. שפירא: "זאת יש לדעת, כי תוקפנות של בני זוג או התעללות אחד כלפי השני, לא רק פוגעת במרקם העדין של יחסי אישות, יחסי המשפחה במונח הצר ובמונח הרחב של המונח, אלא גם בכיסו של התוקף או הפוגע".

נבחן מה שיעור הפיצויים שנקבע בפסיקה בכמה מקרים שעסקו באלימות במשפחה:

6. בעמ"ש 42920-05-13 פלונית נ' פלוני (ניתן ביום 3.9.13) נפסקו לאישה שבעלה נהג בה באלימות פיזית ונפשית סך של 500,000 ₪. בתמ"ש 9250-11-08 הבעל נ' האישה (15.8.12) נקבעו פיצויים של 220,000 ₪ בגין מספר מעשי אלימות. בבע"מ 1014/05 פלוני נ' אלמונית (ניתן ביום 15/6/06) נפסקו 80,000 ₪ בגין כאב וסבל. בפסק דין זה נתבעו מראש רק 100,000 ₪ בגין ראש נזק זה. (לסקירה נרחבת של הפסיקה ראו: תמ"ש 6062/96 שניתן ביום 13.1.14 בבית המשפט לענייני משפחה באשדוד מפי כב' השופטת אלפסי).

7. מן הראוי להביא מדברי כב' השופט רובינשטיין בע"מ 7073/13 (ניתן ביום 31.12.13) שבו נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דין פלוני הנ"ל שבו הכפיל בית המשפט המחוזי את שיעור הפיצויים לאישה מסך של 50,000 ₪ לסכום של 500,000 ₪ - (פי עשר מהסכום שנקבע בערכאה הדיונית):

"אומר על המגמה השיפוטית, ולטעמי ראוי כי יתנו לכך בתי המשפט, במיוחד לענייני משפחה, את דעתם. תופעת האלימות במשפחה הוגדרה לא פעם כנגע שיש למגר... אין סיבה שבעולם שגם דיני הנזיקין לא ישתתפו במאמץ המיגור... בתי המשפט רשאים לעשות שימוש בפיצויים מוגברים גם ככלי במלחמה הכוללת לביעור תופעה חברתית נפסדת של אלימות... אך בן זוג מכה צריך שידע כי ככל שיוכח הדבר, לא ינקה מפיצוי משמעותי".

8. לאור חומרת הפגיעות, אני מחייב את הנתבע בפיצויים בגין כאב סבל בסך של 150,000 ₪.

9. עזרת צד ג' – לא הוכח כי יש השלכה לנכות הפסיכיאטרית על כושר עבודתה של התובעת בבית ולפיכך דין מרכיב זה של התביעה להידחות.

10. לפיכך הנתבע ישלם לתובעת את הסכומים כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

25 פברואר 2014

תמ"ש 4825-04-10

תמ"ש 26222-11-10

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיאה

- 2,943 - הוצאות רפואיות בגין העבר והעתיד (בתוספת ריבית והצמדה מיום שהשתלמו).
 1,216 ₪ - הפסד בגין ימי מחלה בעבר.
 99,746 ₪ - הפסד השתכרות לעתיד.
 11,969 ₪ - הפסדי פנסיה לעתיד.
 150,000 ₪ - כאב וסבל.
 סה"כ – 265,874 ₪.

(ב) התביעה לביטול הסכם

מינער לטענת הנתבע כי התובעת פעלה שלא בתם לב כשהסתירה מבית המשפט כי הגישה ערעור על החלטת כב' רשם ההוצאה לפועל והערעור נמחק, התובעת כלל לא הוכיחה כי ההסכם נחתם בעושק וכי מצבה הנפשי לא אפשר לה קבלת החלטה מושכלת. התביעה כלל לא הוכחה, התובעת אף זנחה תביעה זו בסיכומיה ויש לדחותה.

(ג) סיכום

1. הנתבע ישלם לתובעת את הסך של 265,874 ₪ בגין התביעה הנויקית בתוספת הצמודות לעניין ההוצאות הרפואיות כפי שפורט לעיל.
2. בנוסף, הנתבע ישלם לתובעת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בשיעור 45,000 ₪ (כולל מע"מ). כמו כן, ישלם הנתבע לתובעת את אגרת בית המשפט והכספים אשר שלמה התובעת לצורך הכנת חוות הדעת של המומחים אשר מונו על ידי בית המשפט. לסכומים יתווספו ריבית והצמדה כחוק מיום ששולמו בפועל.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ד, 25 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

נפתלי שילה, סגן נשיאה